

som aldrig søgte sit eget, men *giver* af sit eget, saa tidt det paakræves, med en Kærlighed, som forstaar og, hvis den ikke forstaar, sætter Tillid i Stedet, kort sagt med den Kærlighed, som er Dansk Kvinde-samfunds hemmelige Styrkekilde. Sangbunden, som, hvor forskellige Strengte der sættes i Svingning, altid giver Tonen ren og fuld tilbage — forudsat, at det er de rette Hænder som spiller.

Fra en gammel Arbejdsfælle.

Hvor utroligt det end maa forekomme dem, der kender Fru *Jutta Bojsen Møller*, at hun nu skulde være 80 Aar gammel, saa er det ikke desto mindre sandt, og der er da en Anledning for dem, der paa deres Vej i Livet har mødt hende, til at besinde sig paa og til at udtale sig om, hvad de mener at skyldte hende Tak for.

Til disse hendes Skyldnere hører jeg og vil derfor gerne aflægge min Tak og bringe min Lykønskning paa Højtidsdagen.

Det var en Sommerdag i Aaret 1860, jeg saa Fru Møller første Gang. Vi var en Flok unge, glade Mennesker, maaske lidt viltre, der var komne ud paa en mærkelig Køretur til Himmelfjerget og Silkeborg, mærkelig fordi vi var 7 i Tallet og kun havde een Hest og en lille Vogn, hvorfor ogsaa de 6 af os for det meste gik. Vi kom til Sejling Præstegaard, hvor den unge 23-aarige Præstefrue tog imod os med alle Tegn paa Glæde og viste os en storartet Gæstfrihed, saa vi endog alle 7 blev der om Natten — der var saa vidunderlig rummeligt i Præstegaarde i de Dage, og det er der vel endnu.

Saa saa' jeg ikke Fru Møller i mange Aar. Den næste Gang var i Halvfemserne, da hun ikke var Præstefrue i Sejling, men Husmoder paa Sorø Højskole. Men, var de ydre Omstændigheder forandrede, saa var hendes Gæstfrihed lige stor, og hendes Livlighed og Elskværdighed lige betagende.

Vi kom derefter til at bo under Tag sammen i 8 Aar: hun som Husmoder og jeg som Forstander for Grundtvigs Højskole ved Lyngby. Og der lærte vi jo hinanden ret godt at kende — ogsaa hinandens svagere Sider. Ingenlunde

var vi enige om alle Spørgsmaal, der kunne komme paa Tale i vor Tid og med Hensyn til vor Gerning.

Imidlertid var vi enige i, hvad der for danske og kristne Mennesker er det væsentlige, og vi var ogsaa enige om i de andre Spørgsmaal at unde hinanden den nødvendige Frihed.

Jeg kan og maa derfor hjertelig takke Fru Møller for de 8 Aars Samarbejde og for det Venskab, hun siden den Tid har vist os her ved Grundtvigs Højskole. Hun var altid frisk og fornøjelig, hjertelig og venlig overfor unge og gamle, moderlig omhyggelig for Eleverne, og hun var mig til megen Opmuntring, fordi hun var en saa udmærket Tilhørerinde. Trods hendes mangeartede Virksomhed havde vi Lærere næsten altid den Glæde at se hende i Tilhørerskaren, naar da Foredraget nogenlunde faldt indenfor den Kreds, hvori hendes Tanker bevægede sig, og denne Kreds var ikke snæver. Hun kunde sige med den gamle Romer: Jeg er et Menneske, og intet menneskeligt er mig fremmed.“ Ja, det var en Glæde at komme til at se paa hende, naar man stod paa Katedret; thi hendes Øjne sagde tydelig nok, at hun fulgte med hele sin varme Sjæl, naar der da faldt Ord, som havde noget som helst godt i sig. — Og hendes Eksempel virkede paa mange af de unge, saa jeg er vis paa, at det bragte dem til at høre bedre, og hendes Samtaler med dem bragte vist mangt et Indtryk til at fæstne og klare sig hos og for dem.

Hun havde i sine unge Dage været med til at samle Bidrag til at grundlægge Grundtvigs Højskole, og hun har fra sit 60de til 68de Aar været en god Moder for dens Elever og en nidkær Arbejder i dens Tjeneste.

Derfor er Skolen hende taknemmelig, sender hende en kærlig Hilsen paa hendes sjældne Højtidsdag og udtaler Haabet om, at det profetiske Ord mere og mere maa stadfæstes paa hende: „De, der forventer Herren, de skal forny deres Kraft; paa Vinger skal de hæve sig som Ørne; de skal løbe uden at trættes, de skal vandre uden at mattes.“

Grundtvigs Højskole i Marts 1917.

H. Rosendal.

Jutta Bojsen Møller som Nabo.

En gammel Nabokone fortæller:

„Da Pastor Møller kom hertil kom først alle Hestene, derefter alle Køerne tøjrede sammen paa jysk Manér — sidst kom Fru Jutta med alle Børnene; meget snart var hun omme hos os og sagde: „De har mange Børn og jeg har mange Børn, skal vi nu være enige om at holde godt Naboskab — og ligesom der kan komme en Kurre paa Traaden mellem Børnene, kan der maaske ogsaa komme en Kurre paa Traaden mellem os store, men lad os saa være enige om at gaa lige til hinanden og faa den jævnet ud lige saa let, som det gaar for Børnene.“ Og det gode Naboskab blev ogsaa holdt, og Programmet blev fulgt. Fru Jutta har trøstet os mange Gange, naar det kneb, og hun har taget Del i vore Glæder; hun har sunget for os og bedt med os, og vi kom meget sammen; — jeg husker navnlig en Jul, der var saa streng med Frost og Sne, at vi bogstavelig ikke havde Mad i Marvede, fordi ingen kunde komme hertil; men Fru Jutta kunde ikke tænke sig ikke at have Juletræ for Børnene, og endelig kom da min Mand afsted med en af Karlene efter et Juletræ og samtidig efter Mad til os alle; det var en streng Tur, som tog hele Dagen; men Juletræet blev pyntet, og vi kom alle med og var glade — og det var det første Juletræ, jeg nogen Sinde havde set, — og Fru Jutta var glad af os alle.

— som Elev.

Jutta Bojsen-Møller gav en Gæsterolle paa Vejlbj Højskole i Sommeren 1912. Selv kaldte hun sig „Elev“ og fulgte med Liv og Begejstring Foredragene. Hun blev i Frikvarterene hos Eleverne og drøftede med dem, hvad de havde hørt, og gjorde Foredraget derved mere værdifuldt for dem. Livfuldt fortalte hun om sine egne Oplevelser. Maaske det mest værdifulde, hun gav, var hendes Aftenandagt, der var knyttet til et Salmevers, et Skriftsted eller en Oplevelse. Dette varme, personlige Vidnesbyrd lod En saa stærkt føle, hvor hun hentede sin Livskraft og Glæde fra. Alt, hvad der vedrørte Skolens Fornøjelser, tog hun levende Del i og var den glædeste blandt de glade.

Før en Skolefest fik hun det Hverv at skaffe godt Vejr. „Jeg har siddet ved mit Vindue og besværges Vind og Vejr, siden Kl. 2 i Nat, og se, det hjalp.“

Hendes nøjsomme Fordringer til